

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrto leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrto leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrto leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr. če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnništvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Slovenci v Zagrebu.

(Dalje.)

Tudi pri pevcih, v gostilni „pri kroni“ vladalo je presrečno veselje. Govorili so dr. vitez B'eiweis, Folnegovič in drugi.

Popoludne napovedana je bila ljudska veselica v Maksimiru, prečarobnem parku zagrebskega ma džarona in kardinala Mihajloviča. Grada načelnik dr. Hofman ukazal je poškopiti cesto do tja, tako, da nas nij nadlegoval prah, ko smo za svojimi zastavami korakali po njej. V Maksimiru samem razvilo se je tako življenje, da smo mi Ljubljančani, navajeni filisterskih svojih razmer, na široko odpirali oči, in da smo se čudom čudili. Park sam je nekoliko zapuščen, in naprave in stavbe po njem silno zanemarjene. Vse se hoče podreti in če se ne bode v kratkem restavriral, zlezle bodo nekega lepega dne ute in hišice na kup, da ne bode družega, kot šibra pri šibri. O zagrebačkej eminenci se je nam pripovedovalo, da si kupuje v Pešti palače. Če bi gospod prelat le drobtinico bogatih svojih dohodkov vporabil v popravilo naprav v Maksimiru, bil bi to jeden najkrasnejših parkov, kar jih ima Avstrija! Ali če je človek kardinal v Zagrebu, a če pri tem s svojo ljubeznijo vedno zunaj hrvatske zemlje korenini, potem se pač ne sme zahtevati, da bi se za škofijski svoj park mnogo brigal! Srce pa je nam krvavelo, ko smo opazili, da je predivni Fernkornov sveti Jurij, postavljen takoj pri vhodu, isto tako odločen za razpad, kot vse drugo v parku. Dež in sneg razglodala sta uže srčnega svetnika na mnogih mestih, tako da ti zijajo iz telesa in obleke obilne razpoke nasproti! Če se ne bode hitro kaj učinilo, skapala in stajala se bodeta svetnik in konj prav kmalu z vložnega kamena, na katerem sedaj stojita v revnej bodočnosti!

Pod mogočnimi dobi, ki so parku prvi kras,

šumelo je burno življenje. Razna pevka društva ušatorila so se tu in tam pod senčnatim vejevjem. Slovanska pesen pretresavala je zrak; pri posameznih taboriščih pa se je navdušeno govorilo. Tu pri ognji pekla se je pečenka na drogu, ondi pod grčavim hrastom pa je tekkel vir pive in vina. Nekov dovtipnež postavil je bil tik peščne steze mogočen sod ter z mogočnimi črkami zapisal nanj: refoško. Če pa si prišel z žejnimi ustmi, pritekla je iz sode voda. Na travniku pripravilo se je telovadišče. Ljubljanski Sokoli odlikovali so se na drogu ter provzbujali obilo ploska. Isto tako odlikoval se je hrvatski Sokol. Njega učitelj, gospod Hohman, je s preveliko preciznostjo izvršil nekatere pretežavne komade!

Mej tem so se slovenski pevci udomačili v restavraciji pri vhodu v Maksimir. Naš kvartet — njemu na čelu Meden — napravljaj je senzacijo tako, da je na tem mestu slovensko-hrvatsko navdušenje vskipelo na najvišji vrhunec!

Pozno v večeru zapustili smo poetični Maksimir. V mestu, v svečanostnem poslopji, pričel se je komers ter trpel do poznega jutra. Pri tem komerzu ogovoril je gosp. dr. Milan Makanec, cvet hrvatskega zgovornišstva in jeden najblažjih prijateljev, ki jih šteje narod slovenski mej narodom hrvatskim, Slovence ter s prežarovitimi besedami naglaševal potrebo hrvatsko-slovenske sloge. Žal, da nijmamo govora, da bi ga objavili!

Drugo jutro imeli so pevci slovenski z drugimi društvi skupno vajo. Sokol hrvatski pa je napravil s Sokolom ljubljanskim skupni izlet v okolico zagrebsko. Vozilo se nas je (pod vodstvom druzega nam prijatelja in presimpatičnega predsednika hrvatskemu Sokolu, gospoda dr. Fona) kakih petdeset vozov, in če si se ozrl po gozdnej poti nazaj, videlo se ti je, da se vleče velikanska krvavo-rudeča kača za tabo. Z zelenega gričevja zrlimo smo na zlati Za-

greb pod sabo, ter daleč tja v mehko planjavo, po katerej se je v srebrnej progi vila hrvaško-slovenska Sava. V istini, lepše lege od one, s koje je Bog blagoslovil mesto Zagreb, si misliti ne moremo! Vrh hriba pričakoval nas je odličan Hrvat, ter nas v svojej vili po starej slovanskej šegi pogostil z vinom. Bog ga živi, vrlega nam gostoljuba, njega, in krasno mu gospo, ki je prijaznost sprejema s svojim udeležanjem povekšala!

Povrnivši se v mesto, napočil je čas za slovesni koncert. Podali smo se torej v svečanostno zgrado, kjer se je uže vse trlo odličnega poslušalstva. Opazovali smo obilo prvih hrvatskih glav in opazovali tudi velik venec hrvatskih krasotic. Najimpozantnejši pogled pa je bil na oder, kjer je pod zapovedništvom gospoda Jurija Eisenhuta stalo nad pet sto pevcev. Da se je pelo in godlo umetno, veličastno in dušo pretresajoče, o tem mi nij treba pisati! Gospod Meden briljiral je s svojim „popotnikom“, ter ga moral ponoviti. Da je dežilo in lilo ploska od vseh stranij, tudi o tem mi nij treba pisati! Mogočne občutke vzbujal je koncert, in vsi smo ga zapuščali z zavestjo, da je slovanska pesen obhajala ta dan jednega svojih največjih in pravično zasluženih triumfov!

Po koncertu podali smo se k fotografu, kjer so se fotografirali načelniki društev s svojimi zastavami. Potem se je fotografiral tudi Sokol hrvatski skupno s Sokolom ljubljanskim. (Vsaka slika dobivala se bode za ceno 1 gld. Kdor si slučajno želi imeti jedno ali drugo, obrne naj se do gospoda pevovode Vojteha Valente ali pa do dr. Ivana Tavčarja.)

Ob treh imeli smo v lesenem svečanostnem poslopji sijajen banket. Pri sedmih dolzih mizah sedeli so gostje, kakih 800 osob. Zbrala se je bila inteligenca hrvatska in pokazalo se nam je mnogo izvoljenih, kojih ime je uže davno prekoračilo mejo

LISTEK.

Pismo.

Gospod urednik!

Zadnjič sem bil pa zopet jedenkrat na Vrhniku! Imel nijsem sicer nikakejšnih opravkov, ali tedaj mi je v mojih hribih postalo takisto nekako dolg čas in hipoma sem bil sklenil, preskakati tistih par jarkov, katere preskakati mora izmej nas hribovcev vsakdo, če hoče priti v vrhniško davkarijo in tam odšteti trdo zaslužene svoje denarje! Ali jaz ne premorem ničesar, in davkov ne plačujem nič, zato pa tudi pred ljudmi nič ne veljam! Vrijemite mi torej, gospod urednik, da sem v oni dan šel na Vrhniko iskat le kratkega časa. In ko sem takisto stopil na vrhniška tla, hipoma sem se spomnil, kje sem in kje stojim! Zato pa sem napravil svojemu obrazu resno podobo in ubral sem drobno gosposko hojo! Preobdali so me takoj zgodovinski spomini! In ko sem se spomnil, da se tukaj zabija kol za nemški most do Adrije, tedaj spreletel me je svet strah, in obraz svoj sem položil v najresnejše gube.

Uže borovniški most, ki sem ga šel nekoč navlaš gledat, uže ta je velik — tako sem si mislil, — kaj li še nemški most notri do adrijanskega morja! In predstavljati sem si skušal velikanski kolec, ki se z velikanskim trdom in v velikanskej resnobi zabija v vrhniška tla za velikanski nemški most! Ali povem Vam, gospod urednik, da pri tem mi je duh medlel in v glavi se mi je jelo vrteti pred tem reshim in ogromnim prizadetjem! — Stopil sem v gostilno. Prinesti si dam kupo dobrega „istrijanca“, in ker so me opomnili, da je zdaj čas obedovati, zvrnil sem v sé malo juhe in potisnil po grlu navzdolž nekaj koščkov mesa. Bil sem jako slabe volje! V tistem hipu priziblje se v sobo moj prijatelj, gospod Ješprenček. (Ješprenček! Moj Bog, ta priimek je zares čuden! Vender se ga je popolnem privadil moj prijatelj Ješprenček.) Takoj je videl, da sem čmeren in preplašen. Zakaj, — tega nij vprašal, a nekoliko druzih odgovorov izvekel je pač iz mene. Gospod Ješprenček je tudi odkosil, jaz pa sem bil še vedno čmeren in preplašen! Ali tedaj me je prijatelj Ješprenček potipal za pravo žilo, da sem kar odskočil! „Ti!“ mi je dejal, „ali greva na črno kavo?“ — Črna kava! Bog nam grehe od-

pusti! Ko smo se na Dunaji opoludne v „kuhinji“ natepli za šestnajst soldov „goljaša“ in „buhteljnov“, pohajala nam je sapa, tako smo tekali na črno kavo k Troparju in Sedlačku. In tam smo se stegnili po stoleh kakor baroni, ki so ravnokar obedovali same slavčje jezike! Ali to nam je bilo vse jedno, — zjutraj nijsmo pili bele kave, hodili smo v „kuhinjo“ obedovat in večerjat, le da smo imeli po kosilu — črno kavo! In kako se nam je tedaj dobro godilo in dobro zdelo! Vi, gospod urednik, imate najbrže slične spomine iz študentovskih let! Nu, in od tistih mal je črna kava po kosilu zame nekaj posebnega! To je dobro vedel tudi prijatelj moj, gospod Ješprenček, in v resnici sem bil menj čmeren in menj preplašen, ko sva stopala proti kavarni.

Lezla sva tedaj prav počasi po širokej cesti, ki vodi iz Ljubljane preko Vrhnike pa v Trst. Govorila sva z gospodom Ješprenčkom vsakatero stvar, zlasti take, ki bi jih očitno ne smela! In res sva hipoma obmolknila, ko mi prijatelj Ješprenček reče: pst! tam le gre pa Karol Obreza! Jaz pa sem s svetim strahom čakal, kdaj da bom smel sneti klobuk z glave in počastiti visocega (pa je res dolg!) gospoda! Ali gospod vkrene drugam in ne mimo

hrvatske zemlje. Stoloravnatelj bil je dr. Mazura, ki je z lepimi besedami pozdravljal pričujoče. Pri celem banketu vladal je prečuden red, isto tako kakor sploh pri celem svečanosti, kar morda nij bilo vsakemu všeč. Kakor se je nam pravilo, ima hrvatski narod mnogo licemernih, tajnih nasprotnikov, katerim je te dneve srd dušo moril.

Po lojalnem običaji napilo se je najprej caru in potem prevzvišenemu banu, ki jo je bil za te dni v Slavonijo potegnil, da bi mu treba ne bilo, svečanosti oficijelnega pečata na čelo vtisniti!

Gjuro Kovačević napil je potem zagrebškemu mestu in njega načelnistvu, ki se je pri tej svečanosti obnašalo, kakor se je le naše srce želelo! Za tem govornikom izprosil si je besedo dr. Ivan Tavčar ter govoril tako le:

Gospoda! izborna družba! Pri nas smo v prvem pričetku narodnega razvoja opazovali, da se je na vršini narodnega zizljenja tik slovenske knjige takoj tudi prikazala slovenska peta pesen! Tlačeni narodi imajo dvojno glavno orožje, s katerima se bojujejo proti narodnim nasprotnikom. Domača knjiga — prvo orožje — podobna je ostro brušenemu meču, s katerim se presekavajo argumenti, s kojimi nas hočejo narodni naši sovragi preprečiti in preslepiti, da bi ne opazili resnice! Ali domača knjiga je orožje, ki ga sučejo samo olikanejši v narodnej množici, domača knjiga je orožje, ki posebno v pričetku narodnega razvoja nema istega vpliva, kakor ga ima drugo orožje, katero zovem domače petje!

Moč petja je neizmerna. In kakor je nekdanj Orfej s svojimi harmonijami življenje izbujal v mrtvej skali, tako je vbrano petje še sedaj prvo sredstvo, s katerim se omajajo potujčena in ponemčena srca, da se odpro narodnemu mišljenju in narodnej zavesti! Pri nas Slovencih je od nekdanj za narodnosti provzbujo mogočno delovalo, ter še vedno deluje. In če se imamo za svoje napredke proti Nemcem v prvej vrsti zahvaljevati slovenskej knjigi, moramo pa tudi slovenskemu petju za mnogo, mnogo dobrot hvaležni biti, ki jih je nam privodilo v deželo! Tu, gospoda, dovoljeno naj mi je, opozoriti vas na prekarakteristično prikazen! Takoj, ko se je vzbudilo pri nas narodno petje, takoj v istem trenutku pričele so k nam čez granico vašo v množicah prihajati hrvatske pesni. In hrvatske melodije združile so se z našim petjem tako tesno, da se sedaj pri nas hrvatsko petje od slovenskega nič več ne loči! Povsod, kjer se pri nas poje slovensko, poje se vmes tudi hrvatsko! Da, gospoda moja, hrvatska pesen je nam Slovincem kulturnega pomena, hrvatska pesen bila je nam Slovincem orožje, s katerim smo podili Nemca iz dežele! (Burni živio-klici.) In sedaj smo uže tako jedini, da so vaši skladatelji tudi naši! V muzikalnih sferah vlada mej nami in vami uže taka jedinstvo, da se ne smé več o dveh narodih govoriti, nego o jednom samem narodu! Mi Slovenci ne imeli bi ničesar proti temu, če bi se tudi v kul-

turnem in književnem pomenu ne govorilo več o dveh narodih, to je o narodu hrvatskem in slovenskem, nego o jednom samem narodu, to je o narodu hrvatskem. In jaz, za svojo osobo, gospoda izborna, sem trdno prepričan, da bodo naši potomci doživeli nekdanj srečne tiste čase, v katerih bode dopolnena narodna ta naša jedinstvo! Ali za danes pijem v čast hrvatski pesni, ki je po Slovenskem od nekdanj budila narodno zavest, ter jo še budi, — v čast in slavo hrvatski peti pesni, in glavnemu gajtelju njenemu, prvemu hrvatskemu pevskemu društvu „Kolo“. „Kolo“ naj živi, naj cvetê mnogo, mnogo dni!

Po tej napitnici doživel je govornik nepričakovano čast, da so ga dvignili na rame, ter po dvorani okrog nosili! „Kolu“ predsednik zahvalil se je v imenu svojega društva; potem pa je gospod dr. Arnold govoril naslednjo, prevzvišeno napitnico:

Gospodo!

Da Vam pričam priču, priču sitnu, ali mislonu, priču vriednu, da ju saslusate, priču vriednu, da ju razmislite.

Izpod velebnoga gorja, a sried starovjeke šume čaroban Vam kraj. Nad tim krajem tišina vekovah, koju kida riedki cik djetinji. Odkle cik? —

Pod prastarom lipom bajni Vam se prizor kaže. Sjedi majka — veličajan lik — sjedi sankom zarobljena. Majka sniva, al ma bili tvrdi sancí, još u snovih kripke su joj ruke, još u snovih objima joj svaka do dva snažna sinka.

Čudna majka, još čudnija djeca. Djeca živa, djeca budna uz usnulu majku. Al gle jada! Desna nemogu do lievih, lieva nemogu do desnih, pa i ono dvoje i opet dvoje sad se nadje, a sada se tudji, jer jim neda — tudje trnje i domači korov, koje oboje u okol šikarjem poraslo, u šikarje poraslo i obraslo krilo majci, a bokove djeci.

Al kad šumom zauraju zvieri, zvieri hude tražeć pliena, tada se i kroz trnje tvrdo i kroz korov hudi traže, pa i nadju ruke djece, ako ne sve, to bar s jedne strane.

Neću dalje pričati! Neću pričati, kuda s trnjem, proguto ga pakao; neću pričati, kuda korov, sudilu mu nebo; neću pričati, kuda sancí majke, blagoslovio jih Višnji; — neću pričati, jer se mute oči, neću pričati, jer je dan veselja, gdje u ruci brata leži opet bratinska mu ruka.

Zdravi da ste, braćo nam Slovenci, po sto put da ste nam Vi zdravi, jer nam u Vas otačbina Vaša šilja umnost, čitalčani vriedni, šilja srce, pjevci mili, šilja snagu, sivi sokolovi!

Da ste zdravi, braćo nam Slovenci, sastali se i nerastali više; um i srce i mišice naše neka budu uvijek složne, uvijek jedne, uvijek kadre, braniti nam ono, što je naše!

Bog Vas podržavao, kripio, živio! Bog podržo s Vami i vjeru, vjeru tvrdju od dušmanske mržnje,

da se kroz sve molbe, kroz sve želje slovenskoga naroda proplice duša i srce bratskoga naroda!

Još jedan put: da Vas Bog poživi! — — — (Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 1. junija.

Binkoštni prazniki nam v notranjej politiki nijso prinesli posebnega nič. Še celo voditelji tako zvane zedinjene levice napravili nijso te počitnice nobenih exkurzov v svoje volilne okraje, kot je to sicer njih navada. — Zborovali pa so te praznike češki zdravniki v Pragi z vednostuimi svrhami. Predavanj in posvetovanj teh udeležilo se je tudi 70 gostov s Poljskega. Pri tem pojavljala se je lepa slovanska vzajemnost in češki listi govorijo v iskrenih izrazih o pobratimiji Češke in Poljske. Tudi nas to močno veseli. Nemškoliberalni listi pa pihajo od jeze da sta bivala Poljak in Čeh nekaj trenutkov pod jedno streho. — Zbor so imeli v Pragi tudi delavci in mej drugim z ostrimi besedami obsojali časopisje „liberalnih“ Nemcev. — Včeraj izjavlja uradna „Wiener Ztg“ zakon o colnini in davku na petrolej; tedaj zadobi zakon ta svojo moč v 1. dan septembra 1882.

List „Pester Lloyd“ poroča, da skupni finančni minister je uže določen in sicer pl. Kallay, na katerega se je koj tedaj mislilo, ko je poprejšnji minister Szlavy odstopal. Dolgo ne bode torej tega, da se razglasi novo imenovanje in bode končno ta kriza rešena.

V Šleziji nastopil je deželne vlade novi vodja Bacquehem svoje delo v 25. dan maja meseca. Napravil je sploh prav prijetne utise. V svojej okrožnici na podložne si uradnike priporoča jim, naj se ozirajo na potrebe naroda. Upamo torej, da se Slovanom v Šleziji enakopravnost kratila ne bode.

Z juga podrobnejih poročil nij. Vojaki nadaljujejo preiskovanje na vseh straneh, da bi se vstaja popolnem zatrla.

Vnanje države.

„Novoe Vremja“ poroča, da je v višjih vladnih krogih iz strateških razlogov kot neobhodno nujno priznано, da se na zapadnej meji Rusije napravijo železnice, tako n. pr. od Minska do Brest-Listova.

Skupščina srbska, v katerej vsled zadnjih volitev opozicijonalcí prevladujejo s 70 glasovi, snide se v 21. dan t. m.

Zmešnjave v Egiptu dospele so zadnji čas na vrhunec. Preteklo soboto bil je Arabi paša s svojimi ministri odstopil in mislilo se je, da z novim ministerstvom bode vse dobro. Ali do nove vlade nij prišlo in Kedive je zdaj največji revež, odvisen celo v življenji le od milosti Arabi paše, ki s svojimi vojniki gospodari, kakor mu drago. Angležem in Francozom je veliko od tega, da se v Egiptu ustanovi mir, a vsi poskusi, naj bi turški sultan Kedivi pripomogel zopet do veljave, so se ponesrečili. Turčija pa bi rada le z vojniki udarila v Egipt in tako mir napravila, to se pravi, sama bi se rada usedla v deželi. Sploh bode najbrž treba, da vse evropske oblasti v porazumljenji poravnajo to zadevo.

naju, moj prijatelj pa mi je zopet pripovedoval, da Karol Obresa ima velike zmožnosti, zlat značaj, splošno veljavo, da bode še tekom tega leta jednoglasno za župana izvoljen, da on sicer te časti ne mara, a da ga hoté imet občanje, ker je zares vzgleden mož. In končno je moj prijatelj Ješprenček v svojej domoljubnosti obžaloval, zakaj je Slovincem usoda tako nemila, da ne smemo šteti k svojim take glave kot je Karol Obresa na Vrhniki. „Koliko bi bili mi Slovenci na boljšem in koliko naši Nemci na slabšem!“ — vzdihnil je domoljubno moj prijatelj, gospod Ješprenček. Ali tolažiti ga jaz tedaj nijsem mogel več! Uže mej njegovim razlaganjem jel sem se z nova tresti po vsem životu, ker od nekdanj se bojim velic in slavnih mož! In tedaj sem se tresel tudi pred velikim Nemcem Karlom Obrezom, kakor mi ga je poetično opisoval gospod Ješprenček. Ali še druga prikazem mi je bila tedaj prišla, da nijsem mogel tolažiti prijatelja Ješprenčka!

Še druga prikazen! Le malo korakov še sva imela s prijateljem do kavarne. Ondukaj pa zagledam pred kavarno stol. Alita stol je bil — prazen! Prazen! Hipoma sem se bil tedaj v duhu

preselil nazaj v otročja leta in na novo sem občutil vso tiso veliko srečo, kadar sem smel z materjo na Vrhniko. In spomnil sem se, da sem bil posihmal še velikokrat na Vrhniki sam ali v družbi. Šinilo mi je mnogo, mnogo potov pred dušo mojega spomina! Ali vsakokrat vidim še zdaj v duhu ob določenej uri pred kavarno stol! Ali ta stol tiste dni nij bil prazen, kakor je prazen danes! Tiste dni sedeval je na njem ravno tik uroda gospod Alojzij Mulley in to vsak dan ob določenej uri! In nehoté si ga moral pozdraviti, če si hotel piti črno kavo po kosilu! Ta dan pa je bil tik vrat stol prazen, in na njem gospod Alojzij Mulley nij sedel! Zato pa sem se tedaj sklonil k prijatelju Ješprenčku in boječ sem ga vprašal: „ali je bolan?“ Gospod Ješprenček pa je ne to vzdignil pisani svoj solnčnik in pomeril tja nad urod kavarne. In meni je bilo zdajci vse, čisto vse jasno! — Prijel sem se za glavo, morebiti pa se vender motim. Ali motil se nijsem, vse je bila gola istina! In v tem hipu zgubil sem ves strah pred vrhniškim kolcem za nemški most, tresel se nijsem več pred Karlom Obrezom, ker takoj sem uvidel, da gospod Ješprenček je le nespodobno in bridko šalo izbijal iz Karla Obrese

in njegovih „lepih“ lastnostij! Na drugej strani pa sem dobil zavest, da za gospoda Alojzija Mulleya in njegovo nemštvo na Vrhniki niti toliko prostora več nij, da bi človek sedel in se „za po kosilu“ odpočil!

Gospod urednik! Ob kratkem vam bodem zdaj stvar razložil. Nad durmi vrhniške te kavarne visel je dolgo vrsto let napis „Caféhaus“, tako, da je bil zadnje dni uže jako bled, ostuden in jetičen, kakor je ostodno in jetično vse to nepotrebno nemštvo v slovenskih naših pokrajinah! In pod to isto rujavo desko z bledim nemškim napisom prinašali so dan na dan stolec in nanj se je usedal stari nemškutar gospod Alojzij Mulley! Ta penzionirani sodnik, zdaj pa še zmirom c. kr. notar, prodajal je njega dni češplje, kimal nemškutarskim svojim kolegom v deželnem zboru in dvakrat ali trikrat predlagal „konec debate“. Ali končno prišel je tudi zanj konec debate in izbral si je bolj ponižen delokrog! In v petek in svetek, brez razločka hodil je počivat na stolček pod nemški napis in sicer temno obličje mu je vsikdar sijalo, ko je takisto, kakor Cerberus podzemeljski svet, stražil blagor nemških svojih duš, ki so za njegovim hrbtom v kavarni prodajale slabe,

Dopisi.

Iz Celja [Izv. dop.] (Zanimljive pri-zore v boju za vpeljavo slovenskega je-zika v uradih) imamo zabeležiti pri sodnji celj-skeji. —

Tamkajšnji narodni advokat je od leta 1876. do 1881. mirno vlagal slovenske tožbe in prošnje, in jih dobival rešene deloma v nemščini, in nikakor ne redko tudi v slovenščini in priznavati se mora, da se v tem času tudi nij pojavljalo nikako zani-čevanje ali razžaljenje proti našemu jeziku in na-šemu narodu, ne od strani uradnikov — niti od strani nemško mislečih celjskih advokatov.

Še le od dobe tistega za Slovence jako ne-ugodnega ukaza g. Waserja, s katerim je priobčil razsodbo najvišje sodnije, uničujočo slovensko raz-sodbo zaradi jezika, se je vse to čudno spremenilo. — Da so uradniki odbijali slovenske vloge od ti-stih mal, je itak znano, zanimivalo pa je nas obna-šanje nekaterih celjskih advokatov proti slovenskim vlogam po tistej dobi! Da se je g. dr. Glantschnigg še večkrat pritoževal na višje sodnije samo zavoljo tega, ker so bile vloge pisane v slovenščini, je uže znano.

Pa tudi dr. Langer, prej še precej zmeren v svojem političnem obnašanju, začel se je posku-šati. —

Bil je zavoljo slovenske tožbe postavljen za kuratorja umrlega zatočenca. Pred razpravo porav-nal se je tožitelj s pravim tožencem izven sodnije, g. dr. Langer pa je prišedši k obravnavi, tirjal mej drugimi za stroške, — za prestavo slovenske tožbe v nemščino 5 gld. ter je v istini pokazal nemško pisano prestavo. Dr. Srnc, tožiteljev namestnik ugovarjal je, da nikakor ne gre, da bi morali Slovenci pri domačih sodnijah razen drugih tožnih stroškov, plačevati še prestavo na nemški jezik. Mnogokrat pride slovenski kmet s slovenskim dolžnim ali drugimi pismi k odvetniku, a nečuvno je do zdaj, da bi Slovenec moral pla-čevati kazen za svoja slovenska pisma, ali celo za to, ker nemški ne zna.

Dr. Langer pa je vedno terjal stroške za to prestavo ter zato prosil za odmerjenje tudi teh stroškov in sodnik mu jih je odmeril za to prestavo na 2 gld., vseh stroškov pa na 7 gld.

Po pritožbi dr. Serneca zavoljo teh 2 gld. za prestavo je c. kr. višja sodnija zavrgla celi odlok rekoč, da je vsa obravnava ničeva, — ker je tožba bila slovenska in po tem takem bi dr. Langer ne dobil čisto nič. (Se ve da se je vse to zgo-dilo pred objavljenjem novega ukaza pravnega mi-nisterstva.) Dr. Langer se je pritožil na Dunaj, rešitve o tem pa še nij.

Najzanimljivejše za nas pa je, kako postopajo dr. Glantschnigg, dr. Stepischnegg in pa dr. Langer s slovenskimi vlogami, katere so bile vlo-žene v najnovejšem času.

po nemško zavite šale in brez skrbi slavno razgra-jale. To so bile za gospoda Alojzija Mulleya naj-slajsje ure! Ali pred dobrim tednom so zavedni možje sli ter uničili, kar se je preživelo! Rujava deska z nemškim napisom padla je na tla in se razbila, na njeno mesto pa je prišel nov slovensk napis „kavarna“. — Drugi dan po tem pa gospod Alojzij Mulley nij več sedel ob tistej uri na stolu pred kavarno in za njegovim hrbtom se odslej nij več zbralo tisto pol pesti smešne vrhniške nem-škutarije pod nadzorstvom nadepolnega nemškega pijonirja Karla Obrese! — Konec!

Stopila pa sva tedaj brez strahu v prerojeno kavarno, jaz in moj prijatelj gospod Ješprenček. S posebno slastjo srebala sva tedaj črno kavo. Pogo-varjala sva se mnogo, posebno veselo pa o tem, da se je slovenska zavest na Vrhniki zopet tako lepo pojavila! Konečno pa sem se poslovlj od svojega prijatelja, gospoda Ješprenčka, in storivši potreben pot, bil sem zopet v svojih hribih doma! In od tod vas pozdravlja

sluga pokorni

„vrhniški pohajkovelec“.

Tukajšnja sodnija reševala je od časa najno-vejšega pravnoministerskega ukaza do zdaj sloven-ske vloge deloma v slovenskem, deloma v nemškem jeziku.

Od vseh teh imenovanih advokatov pa so uže vložene pritožbe zavoljo rabe slovenskega jezika, — sovraštvo zoper našo narodnost se tedaj nada-ljuje, ti gospodje nijmajo niti toliko pravico ljubja, da bi mogli spoštovati najsvetejše čutje Slovencev, namreč ljubezen do maternega jezika, — in vendar hočejo biti namestniki in zagovorniki Slovencev, ker so advokate mej Slovence!

Pa kaj se hoče zahtevati (ne govoré dalje od dr. Langerja) od odpadnikov, kakor sta dr. Gl. in dr. St.?! Od tacih ne moremo pričakovati kaj dru-zega, kakor da po vsem svojem dejanju zatajujejo vse, kar je narodnega in da se protivijo proti vsakemu razvijanju Slovencev, to uže leži v pojmu in v naravi odpadnikov. Slovenec je, pa pravi, da je Nemec, kar mu pa nikdo ne verjame, kakor k večjemu kakšen nemškutar. Radi bi mi le vedeli, kaj občuti tako Slovenec sovražen odvetnik, če se pogleda v zrcalo, — in zagleda Slovence v njem! —

Iz mestnega zbora ljubljanskega.

Dné 31. maja 1882.

Zanimljivi in nenavadno obsežni program priva-bil je mnogo poslušalcev izmej razumnštva k tej seji, tako da je naposled nastala prava tropična vročina. Seji predseduje podžupan g. Fortuna, navzočnih je 25, proti koncu pa samo 22 odbornikov.

O prvej točki, o popolnjeni mesta magistratnega ekonoma namestu vpokojenega g. Podkrajšeka po-roča dr. Zarnik, kateri prečitavši brezkončno in prav nepotrebno raztegneno poročilo bivšega župana Laschana, razlaga delokrog ekonoma in stavi v imenu personalnega in pravnega odseka predlog: Da se za zdaj služba magistratnega ekonoma ne popolni, ampak da g. župan te agende razdeli mej magi-stratne uradnike po razmeri poslov in sposobnosti.

Ta predlog, katerega tudi dr. Suppan pod-pira jako stvarno, sprejme se jednoglasno.

Glede 2. točke „Pot na Vrtačah in poleg tr-žaške ceste in kranjsko stavbeno društvo“ poroča dr. Zarnik. Opisovaje vso zgodovino te zadeve, do-kaže, da je ta pot uže nad 50 let star, da je uže nastopila zastara (Verjährung) in da, ker se je ta stvar itak uže pretresovala in določila v mestnem zboru in prav za prav po nepotrebem zopet pred-ložila v reševanje, naj se dopis dto. 20. marca t. l. ekspedira in izroči stavbenemu društvu kranjskemu. Predlog sprejme se jednoglasno.

Jeri Prosenčevej, vdovi mestnega, definitivno nastavljenega stražnika dovoli se letna provizija s 133 gld. 33 $\frac{1}{3}$ kr. in četrtina kondukta, to je sto gld. Doklada za odgojo otrok se jej ne more pripo-znati, ker ima samo jednega otroka.

Po predlogu dra. Zarnika imenuje se stražnik družega razreda Matija Trček, ker ima mej sokom-petenti največ službenih let, za stražnika prvega raz-reda z letno plačo 400 gld. in pravico do službene obleke.

O točki „o odpeljavi vode iz tovarne bratov Kozlerjev“, poročal je v imenu stavbenega in prav-nega odseka dr. Mošè. prečital v tej zadevi pred-loženo prošnjo bratov Kozlerjev in g. G. Tönnies in razložil zadržaj. Bratje Kozlerji, ki nijmajo pra-vega odtoka za v tovarni obrabljeno in onesnaženo a desinficirano vodo, napravili so globoke jarke, v katere izlivajo tako vodo. Ta voda pa je uže oku-žila vodnjak Tönnies-ov in bati se je, da se tudi bližnjim vodnjakom zgodi kaj tacega. Bratje Kozlerji prosijo iz tega uzroka, da jim mesto dovoli, da na-peljejo vodovod iz železnih ceví po celovške in Ma-rije Terezije cesti v dolge ulice, da se tako oprosté te vode. Poročevalec dr. Mošè, pretresovajoč to vprašanje, stavljal je predlog, da se bratom Kozlerjem dovoli vodovod skozi mesto do Ljublanice po 10 centimetrov širokih cevih, proti temu, da plačajo 300 gld. na leto v mestno blagajnico, da na obeh koncih vodovoda napravijo menjališča (Wechsel), po katerih se razvidi, je li voda desinficirana, da za-

padejo globi 500 gld., če bi voda ne bila desinfi-cirana itd.

(Konec prih.)

Domače stvari.

— („Instalacija“) novega ljubljanskega župana gosp. Petra Grassellija bode v soboto 3. t. m. dopoldne ob 11. uri.

— (Banket županu gosp. Pet. Gras-selliju na čast) priredijo v nedeljo 11. t. m. narodni volilci ljubljanski in je dotični odbor ad hoc uže pričel svoje poslovanje. Kedor narodnih volilcev se tega banketa udeležiti želi, naj se oglasi pri gg. dr. Franu Papežu, Franu Kolmanu, Jos. Gebi ali pa v „Narodnej Tiskarni“.

— (Trgovinska in obrtna zbornica) ima v petek ob šestih zvečer sejo v mestnej dvo-rani s tem-le dnevnim redom: 1. Poročilo o delo-vanji. 2. Poročilo I. odseka: a) o obsegu obrtnije 5 odbornikov; b) o vprašanji, ali je tehnična po-trebna v mlinu. 3. Poročilo II. odseka: a) Volitev zve-dencev o izdelovanji in barvanji sukna; b) o pro-šnji občine Pri Fari za dva nova semnja; c) o vlogi za pospeševanje lokalne železnice Ljubljana-Kamnik. 4. Posamezni nasveti.

— (O nastopu ljubljanskih pevcev) pri velikem koncertu (matiné) piše Pozor: „Prim-ljeni onim entuziazmom, kojim su odavna Slovenci u našem glavnom gradu pozdravljani, odužili su se u izobilj uzornim izvajanjem tako dražestnoga i teškoga komada. Imenito odlikovao se u tenor-solo g. Meden svojim zvučnim i mehkim glasom i onim elegičnim izrazom, kojim se njegova točka odlikovala. Tko bi opisao aplauz, kojim je uzhićeno občinstvo zahtevalo opetovanje toli ljepoga komada!“

— (Ostanki sv. Deodata) preneso se pri-hodnjo nedeljo 4. t. m. slovesno iz nunske v fran-čiškansko cerkev. Ob 8. zjutraj zbero se v fran-čiškanskej cerkvi farmani z Viča in Šiške in družih mestnih in predmestnih farâ ljubljanskih s svojimi duhovni in cerkvenimi zastavami, odkoder odidejo v nunsko cerkev. Od tod se nesó v slovesnej proce-siji ostanki sv. Deodata iz nunske cerkve v fran-čiškansko. Sprevod vrsti se tako-le: Farani domači, farani drugih farâ ljubljanskih s cerkvenimi banderi, belo oblečena dekleta ljubljanska z oljkinimi veji-cami, čast. oo. frančiškani s križem, bogoslovci in drugi duhovniki za kapiteljskim križem, duhov-niki v rudečih dalmatikah, ki nosijo ostanke sv. Deodata, celebrant in korarji ljubljanski, dosto-janstveniki, naposled vsa katoliška društva ljublan-ljanska s svečami. Ko se prinesó ostanki sv. Deodata v cerkev, blagoslovil bode knezoškof dr. Pogačar shrambo, kamor se bodo ostanki položili; po sloves-nej pridigi in maši vložé se ostanki svetnika, za-poje zahvalna pesen in podeli blagoslov. Sprevod spremljajo vojaki ljubljanske garnizije, ljubljanski veterani in udje prostovoljnega gasilnega društva kot častna straža. Sprevod pomika se ob ugodnem vre-menu skozi Gosposke ulice, sv. Jakoba, Stari in Mestni trg in Špitalske ulice.

— (Vrhniška čitalnica) priredi v ne-deljo 4. dan junija ljudsko veselico „Narod-nemu Domu“ v korist, in to o [priliki cerkvenega shoda pri sv. Trojici. Spored: Pozdrav. — Slavnostni govor (dr. Ivan Tavčar). — Loterija. — Domača zabava. — Zvečer v čitalnici ples. Veselica pri-čenja se popoldne ob 3. uri pri sv. Trojici nad Vrhniko na planem. K obilnej udeležitvi vabi naj-uljudneje Odbor.

— (Rifenberška čitalnica) priredi dne 4. t. m. v prostorih g. Lična ob 8. uri zvečer be-sedo. Program obsega govor, petje, deklamacije, tombolo in šaljivo igro: „Dva gospoda in jeden sluga“. — Vstopnina k besedi 20 kr. Čisti doho-dek je namenjen „Narodnemu domu“. K obilnej udeležbi uljudno vabimo vse, ki so vneti za ta preblag namen, zato se radodarnosti ne stavijo meje. Odbor.

— (Banki „Slaviji“) pristopilo je v prvem četrtletji t. l. 12573 novih členov, ki so zavarovali kapital 11,741.025 gld. 03 kr. ter zato vplačali za-varovalnine in pristojbin 344.682 gld. 38 kr. Za

škoda se je v tej dobi plačalo 123.276 gld. 89 kr. Skupni denarni promet pa je znašal 1.117.108 gl. 24 kr. Samo upravna društva za zavarovanje užitka in pokojnim napredujejo tem bolje, čem bolj se širi spoznanje o važnosti te vrste zavarovanja za različne stanove. Najboljši dokaz temu je število členov teh društev; do konca marcija 1882 oglašilo se jih je namreč 490 na novo. Pokojnin bilo je do tega one zavarovanih 88.202 gld. 82 kr; upisane vloge pa obnašajo uže 354.172 gld. Zastopniški pokojninski zavod broji do 31. marcija t. l. 3765 udeležnikov in pokojninski fond je narastel na 24.672 gld. 51 kr. v gotovini in vrednostnih listinah.

Telegrama „Slovenskemu Narodu“.

Šoštanj 1. junija. Po oporoki rajnega notarja Rapoca je glavni dedič ustanova, od katere je jeden del odločen za ustanovo dijakom šoštanjskega in mariborskega okraja, drugi del pa za rodbinsko ustanovo. Izvrševalci oporoke so: dr. Josip Vošnjak, dr. Jarnej Glančnik, odvetnik v Mariboru in inženir Mihael Vošnjak v Celji.

London 1. junija. „Times“ poročajo: Francoska predlagala je včeraj angleškemu kabinetu konferenco poslanikov v Carigradu v zadevah Egipta. Angleška sprejela je ta predlog, katerega bode priporočila velevlastim in Turčiji. Vojno brodovje v Plymouthu dobilo je zaukaz, da odpluje v Gibraltar, kjer dobi nadaljna povelja. V Devonportu oborožuje se brodovje odločeno za stražno brodovje sueškega kanala.

Meteorologično poročilo.

(Pregled čez pretečeni teden.)

Barometer: Stanje barometrovo je bilo v pretečenem tednu srednje in sploh le za 0.67 mm. višje, kot srednje stanje vsega leta; znašalo je namreč 735.97 mm. in je bilo v ponedeljek, vtok, sredo in četrtek podnormalno, v petek, soboto in nedeljo pa nadnormalno. Najvišje srednje stanje, za 6.19 mm. nad normalom, je imela nedelja; najnižje, za 4.67 mm. pod normalom, sredo; razloček med maksimumom in minimumom srednjega stanja znaša torej 10.86 mm. Najvišje v vsem tednu sploh, za 7.18 mm. nad normalom, je stal barometer v nedeljo zjutraj; najnižje, za 5.18 mm. pod normalom, v sredo zvečer; razloček med maksimumom in minimumom sploh znaša torej 16.04 mm. Največji razloček v stanju jednega dne, za 3.75 mm., je imel četrtek; najmanjši, za 0.74 mm., sobota.

Termometer: Srednje stanje temperature pretečenega tedna je znašalo + 18.6° C., to je za 2.7° C. nad normalom, temperatura je bila vse dni nadnormalna. Z ozirom na srednje stanje vsega tedna je bila temperatura v ponedeljek, vtok, sredo in četrtek podnormalna, v petek, soboto in nedeljo pa nadnormalna. Najvišje srednje stanje, + 21.4° C., ali za 2.8° C. nad normalom, je imela nedelja; najnižje, + 16.1° C., ali za 2.5° C. pod normalom, sredo; razloček med maksimumom in minimumom srednjega stanja znaša torej 5.3° C. Najvišja v vsem tednu sploh, + 26.2° C., je bila temperatura v nedeljo popoldne; najnižja, + 11.0° C., v ponedeljek zjutraj; razloček med maksimumom in minimumom sploh znaša torej 15.2° C. Največji razloček v enem dnevu, za 12.3° C., je imel ponedeljek; najmanjši, za 5.2° C., sredo.

Vetrovi: pretečenega tedna so bili nekoliko slabotnejši, kot v predzadnjem tednu, sploh pa precej spremenljivi; večkrat jih tudi nič ni bilo. Z največjimi, namreč s 43%, je bilo zastopano „brevetirje“, s po 24% „vzhod“ in „jugozahod“, s po 4.5% slednjic „burja“ in „zahod“.

Nebo: je bilo v pretečenem tednu večinoma, z 86%, jasno, z 9% oblačno, s 5% pa deloma jasno in deloma oblačno.

Mokrina: Vsled precej stanovitnega stanja barometrova je palo pretečeni teden malo dežja. Akoravno sta bila dva dneva z dežjem, namreč vtok in soboto, vender je palo samo za 7.30 mm. dežja.

Poslano.

(54—19)

GLAVNO SKLADIŠTE

MATTONIJEVE

GISSHÜBLER

najčistije lužne

KISELINE

poznate kas najbolj okrepljujuče piče,

1 kas izkušan lek proti trajnom kašlju pljučevine i želudca bolesti grkljana i proti mēhurnim kataru,

kas i slasticah za probavils (PASTILLEN)

malazise kod Hinke Mattonija (Karlovi vari u Ceskoj).

Dunajska borza

dné 1. junija.

(izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	76 gld. 30	kr
Srebrna renta	77	05
Zlata renta	94	30
1860 državno posojilo	130	—
Akcije narodne banke	822	—
Kreditne akcije	330	80
London	119	70
Srebro	—	—
Napol.	9	50 1/2
C. kr. cekini	5	66
Državne marke	58	55
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 119	75
Državne srečke iz l. 1864	100	—
4% avstr. zlata renta, davka prosta	94	15
Ogrska zlata renta 6%	119	60
„ „ papirna renta 5%	88	10
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104	—
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 114	—
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	119	50
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	99	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	106	25
Kreditne srečke	100 gld. 176	—
Rudolfove srečke	10	20
Akcije anglo-avstr. banke	120	122
Trammway-društ. velj. 170 gld. a. v.	225	75

Št. 8372.

(353—2)

Košnja v najem.

V ponedeljek dné 5. junija t. l. do poludne ob 9. uri se bode košnja mestnih senošetij pod Tivoli za leto 1882. kosoma po očitnej dražbi v najem oddala in se vabijo najemniki določeno uro na senošeti poleg Lattermanovega drevoreda.

Mestni magistrat v Ljubljani,

dné 29. maja 1882.

Župana namestnik: Jera s.

Vino na prodaj.

150 veder dobrega naravnega Dolenjca iz Gadove peči in Brezove proda po 7 1/2 do 8 1/2 gld.

Fran Horvat,

župan pri sv. Križi pri Kostanjevici (Landstrass).

(351—2)

Tuji:

31. maja.
Pri Slonu: Nagy iz Sopronja. — Mayrberger iz Trsta. — Manne iz Rauniga. — Heinrich iz Sumberga. — Rumprecht iz Krškega.
Pri Maliet: Iboung iz Ljubljane. — Löwy z Dunaja. — Rohrec iz Grada. — Jeller z Dunaja. — Mittelbach iz Zagreba. — Urbančič. Aichholzer iz Predvora.

V Nemškej založnici (prej Edvard Hallberger) v Stuttgartu in Lipsku začne ravnokar izhajati:

davno pričakovana ilustrovaná krasna izdava

Goethejevih del.

Z več nego 800 ilustracij prvih nemških umetnikov.

V ca. 85 bogato ilustriranih pošiljatvah à 50 vin.

Ta zelo krasno ilustrirana izdava Goethejeva tekmuje po lepoti in ceni z v istej zalogi izišlo in na daleč razširjeno krasno izdavo Schillerja, b katerej je pendant. Vse nemško občinstvo je ne bode nič menj z veseljem pozdravljalo kot ono in posebno na deset tisoče broječi lastniki Schillerjeve izdave.

Prvi zvezek — cena 50 vin. — je ravnokar došla k

(350—2)

J. Giontiniju, knjigarna v Ljubljani.

POVABILO

k

občnemu zboru družbenikov
meščanske vojašnice

v Ljubljani,

kateri bode

dné 4. junija 1822 dopoldne ob 11. uri

v

velikej mestnej dvorani.

Vrsta razgovorov:

1. Letno poročilo in sklep računa za leto 1881.
2. Poročilo pregledovalnega odbora.
3. Volitev novega odbora za pregledovanje računa za leto 1882.
4. Volitev čvetero družnikov vodstva namesto letos vsled srečkanja izstopivših.
5. Posamezni nasveti.

Vodstvo

meščanske vojašnice v Ljubljani.

(358)

J. N. Horak,

vodja.

EINLADUNG

zur

allgemeinen Versammlung der Mitglieder
der bürgerl. Militär-Kaserne

in Laibach,

welche

am 4. Juni 1822 Vermittag um 11 Uhr

im

grossen städtischen Rathhaus-Saale
abgehalten werden wird.

Programm

der zum Vortrage kommenden Gegenstände:

1. Jahresbericht und Rechnungsabschluss pro 1881.
2. Bericht des Revisionsausschusses.
3. Wahl eines neuen Revisionsausschusses zur Prüfung der Jahresrechnung von 1882.
4. Wahl von vier in diesem Jahre durch das Los zum Austritte bestimmten Direktions-Mitgliedern.
5. Andere allfällige besondere Anträge.

Direktion

der bürgerlichen Militär-Kaserne in Laibach.

J. N. Horak,

Direktor.

Pri J. Modicu v Novej vasi pri Rakeku se sprejme takoj

mladenič

12—16 let star, kateri želi v kupčiji mešanega blaga učiti se ter je od dobre rodbine in vaje v računstvu. — Pogoji se zvedo pri dotičnem. (345—3)



Cvet zoper trganje,

po dr. Maliči, (533—28)

je odlično najboljšo zdravilo zoper protin ter reumatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter šicah, otekline, otrplosti ude in lute itd., malo česa če se rabi, pa mine popolnem trganje, kar dokazuje obilno zahval. Zahteva naj se samo „cvet zoper trganje po dr. Maliči“ z zraven stoječim znamenjem: 1 steklenica 50 kr., pravega prodaje samo

lekarna „pri samorogu“ J. pl. Trnkoczyja
na Mestnem trgu št. 4 v Ljubljani.

Kavarna „pri Slonu“

vsak dan

(355—2)

sladoled.

Priporočilo.

Podpisani usoja si p. n. občinstvu uljudno naznati, da je

gostilno

na Marijinem trgu, v Majerjevej hiši, vulgo „Numero zwei“, prevzel. On toči Auerjevo marono pivo vrček po 10 kr., isterska, bizeljska in dolensjska vina. Tudi kuhinja ima dobro oskrbljeno ter prevzema tudi goste, ki redno na kosilo hodijo. Za mnogo-brojno obiskovanje se priporoča

Nace Štupica,

gostilničar.

(352—2)